

Οι ιδιαιτερότητες ενός παιδιού όσον αφορά την οδοντιατρική εξέταση και θεραπεία

Οι ιδιαιτερότητες και οι διαφορές συγκριτικά με την αντιμετώπιση της περίπτωσης ενός ενήλικα ασθενή είναι πολλές.

Γενικά μπορούμε να τις χωρίσουμε σε δύο κατηγορίες:

1. Οι ιδιαιτερότητες που αφορούν την Οδοντιατρική θεραπεία. Μερικές από αυτές είναι οι εξής:

- Στα μικρά παιδιά οι δόσεις των αναισθητικών και υπολοίπων φαρμάκων που τυχόν θα χορηγήσουμε, είναι μικρότερες.
- Καταβάλλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια να διατηρήσουμε τα νεογιλά δόντια μέχρι να ολοκληρωθεί ο φυσιολογικός κύκλος ζωής τους μέσα στο στόμα.
- Εφαρμόζουμε προληπτικές εμφράξεις και φθορίωση.
- Είμαστε πολύ συντηρητικοί στο τρόχισμα των οδοντικών ουσιών.
- Οι τεχνικές ενδοδοντικής θεραπείας (απονεύρωσης) τροποποιούνται.
- Προσπαθούμε να αντιμετωπίσουμε τα αποστήματα συντηρητικά, με φαρμακευτική αγωγή.

2. Οι ιδιαιτερότητες που αφορούν την ψυχολογική αντιμετώπιση του μικρού μας ασθενή.

Τα παιδιά διακατέχονται από μία ιδιαίτερη ψυχολογία, επομένως και η δική μας στάση και συμπεριφορά απέναντί τους θα πρέπει να διαφοροποιείται σε σχέση με τον ενήλικα. Ο πρώτος και κύριος στόχος μας θα πρέπει να είναι ο εγκλιματισμός του παιδιού σε ένα περιβάλλον που σε πρώτη ματιά φαντάζει στα μάτια του ως αφιλόξενο και συχνά "εχθρικό". Αυτό συμβαίνει διότι συχνά αδυνατεί να καταλάβει ότι τα όσα θα ακολουθήσουν γίνονται για το καλό της υγείας του. Ειδικά όταν πονάει, ο φόβος του πολλαπλασιάζεται. Η πρώτη επίσκεψη είναι πολύ σημαντική, γιατί θα καθορίσει σε ένα μεγάλο βαθμό τη γενικότερη αντίδραση του παιδιού στην Οδοντοθεραπεία. Οποιαδήποτε "τραυματική" εμπειρία είναι ικανή να το απωθήσει εντελώς και να σηματοδοτήσει μία αρνητική στάση που μπορεί να διαρκέσει ως την ενηλικίωση ή και περισσότερο.

Η εύθυμη διάθεση, η ένδειξη ενδιαφέροντος και η ειλικρίνεια από την πλευρά του Οδοντιάτρου βοηθούν σημαντικά. Εάν το παιδί αντιληφθεί ότι σκοπεύουμε να το ξεγελάσουμε με οποιοδήποτε τρόπο, θα χάσει κάθε εμπιστοσύνη στο πρόσωπό μας, με αποτέλεσμα να μειώνονται δραματικά οι πιθανότητες να συνεργαστεί.

Μία άλλη μέθοδος που μπορεί να βοηθήσει, είναι να χρησιμοποιούμε ειδικό λεξιλόγιο για να περιγράψουμε τους οδοντιατρικούς όρους, ώστε το παιδί να μην τρομάξει αλλά να ακούσει με προσοχή τα όσα έχουμε να του πούμε. Για παράδειγμα, αντί να πούμε "θα σου κάνω ένεση" μπορούμε να εξηγήσουμε ότι "πρέπει να βάλουμε το δοντάκι σου να κοιμηθεί για να μην πονάει" κ.λ.π.

Στα μικρά παιδιά, ως τεσσάρων ετών, είναι προτιμότερο να αφήνουμε τον γονέα να παρευρίσκεται μέσα στην αίθουσα του ιατρού, ώστε να λαμβάνει το παιδί την αναγκαία ψυχολογική ενίσχυση. Στα μεγαλύτερα παιδιά είναι προτιμότερο ο γονέας να παραμένει στην αίθουσα αναμονής, κυρίως για να μη διασπάται η προσοχή του παιδιού αλλά και του γιατρού, με αποτέλεσμα να διακόπτεται η θεραπευτική διαδικασία.

Εδώ θα πρέπει να τονιστεί ιδιαίτερα μία συνήθης αρνητική τακτική ορισμένων γονέων, να χρησιμοποιούν μεταξύ των άλλων και τον Οδοντίατρο ως μέσο εκφοβισμού των παιδιών όταν αυτά δεν ανταποκρίνονται στις "εντολές" τους. Η τακτική αυτή δημιουργεί πολλά

προβλήματα στην προσπάθεια του Οδοντιάτρου να αντιμετωπίσει τα οδοντοστοματολογικά προβλήματα του παιδιού. Να θυμάστε ότι, όταν ο Οδοντίατρος θα είναι απαραίτητος, το παιδί πολύ δύσκολα θα τον πλησιάσει και θα του δείξει την απαιτούμενη εμπιστοσύνη. Αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα να παραταθεί ο πόνος του, να μην μπορεί να μασήσει κανονικά και πολλά άλλα προβλήματα.